

hangsúlyozni: a műfordítás munkájában a *puszta szavak, kifejezések szó szerinti hűsége mit sem ér, ha elsikkad a vers „lelke”, szelleme..*

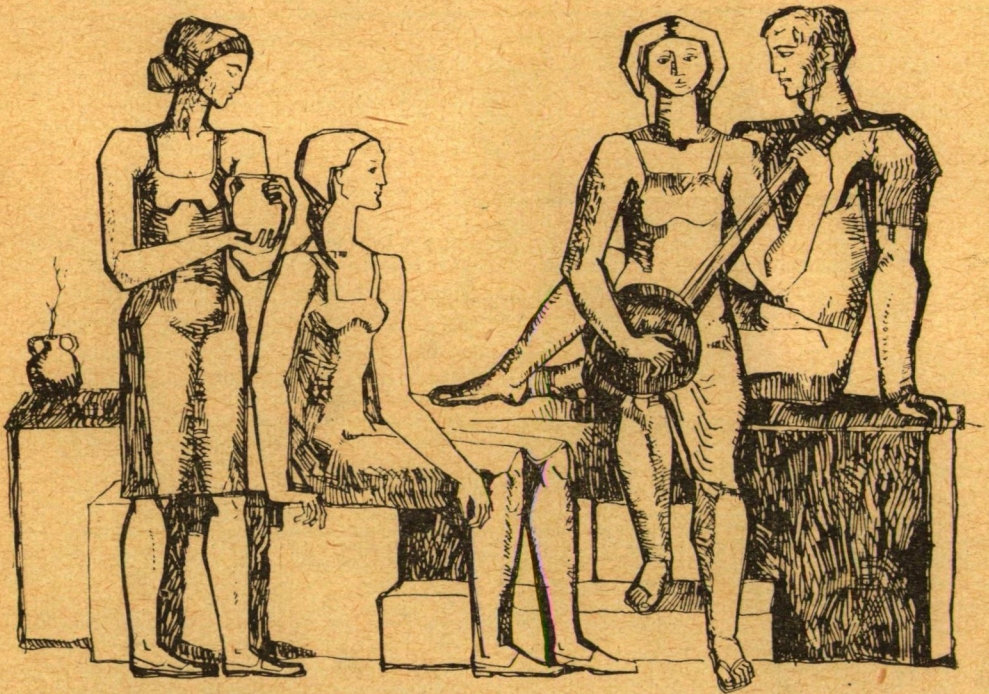
– *Úgy hisszük, ebben a fejtegetésben eleve benne van véleménye az ún. „tanáros” műfordításokról...*

– A „tanáros” műfordításokban látszólag minden a helyén van, mégis laposak és unalmasak. A konferencián történt felszólalásomban ebben a vonatkozásban Sadoveanut idéztem, aki egyik művében tréfásan egy régi, francia eredetű szólásmondást ír le. A szólásmondás szerint: *amelyik nő nagyon hű – nem szép, s amelyik nagyon szép – nem hű...* A „filológus”-ízű, száraz antológiák elkerülése jegyében készítettük jelenleg a magyar költők négykötetes, nagy antológiáját is, s az a tapasztalat: a legjobban fordított költemények alatt legnagyobb élő költőink neve szerepel...

– *Beleértve ebbe az élő irodalmi alkotásokat is?*

– Igen, s hogy milyen nagy az igény ebben a tekintetben, hadd említsem meg példaként, hogy *az emberek nálunk rendszerint ott nyitják ki a lapot vagy folyóiratot, ahol a műfordítások lehetők.* Ennek megfelelően minden jelentős folyóiratunknak van ilyen, a műfordításokat rendszeresen publikáló rovata. A *Viața Română* például „A világ költői”, a kolozsvári *Steaua* „Folyó-torkolat” címmel közöl állandóan műfordításokat, s a *Gazeta Literară* a 8. oldalát szintén az élő világirodalom alkotásainak szenteli. Hasznos és eredményes lenne például a *Tiszatáj* és a *Steaua* közötti kölcsönös cserekapcsolat is – az új műveket illetően. *Tőlünk* függ – és senki másától –, hogy mily mértékben vagyunk képesek egymás értékeinek megismerésére.

DÉR ENDRE

STEFÁNIAI EDIT RAJZA